

признаваше той и тичаше да се научи отъ него.

Една вечеръ бай Каменъ излѣзе всрѣдъ село, отби се въ кръчмата и де съ тоя, де съ оня — закъснѣ. Пѣтлитѣ пропѣха, когато блъсна вратника. Гледа — въ кѣщи тъмно. Легнали си сж — каза си той — не сж луди да ме чакатъ по това време. Но като извърна глава — въ жълзарницата свѣти. Ха, какво ли прави Гарчо по това време, та свѣти. Забърза и долепи лице до жлътналото се прозорче. Седналъ на трикратно столче, турилъ тетрадка на наковалнята, Гарчо шепне нѣщо и пише. По едно време дигна глава, замисли се нѣщо, ама така се замисли, че ни единъ мускулъ на лицето му не трепва. И въ мигъ една нова свѣтлина озари тъмничкото му лице, по-свѣтла отъ тая на газеничето, предъ което пишеше. Той се наведе и бързо-бързо почна да пише.

— Дали пъкъ писмо на тѣхнитѣ си не пише? Не се сдържа майсторѣтъ и току викна: „Какво толко пишешъ, бе Гарчо, ха лѣгай си“.

Гарчо трепна, но като се вгледа, позна майстора си и побърза да отключи.

— Е, какво е това? Таблица-та ли, а? — зазира се майсторѣтъ въ омачканата му тетрадка.

— Море таблица-та я знамъ на вода вече, ами сега по десетични числа ни сж задали.

— Десетични числа? — око-

